

Ameerika. Actio

TANTS

Bill Young &
Dancers
Von Krahli teatris
26.–28. septembrini.

Bill Youngi tööd on ühtpidi ameerikalikud, njuujorklikud, 1995ndal loodud töö «3-m» isegi getolik. Teiselt poolt näib Bill Young kinnitavat väidet, et ameerika nüüdisants on muutumas üha euroopalikumaks.

Ilmselt ei kirjutanud küll ükski maailma horoskoop, et just pühapäev on kõige parem päev, et vaadata **Bill Young & Dancers**i etendust Von Krahli teatris. Palju parem kui laupäev ja isegi parem kui reede. Sest pühapäeval tantsiti kõiki nelja tantsu, kahel esimesel päeval ainult kolme. Miks nii? Eks ikka sellepärast, et pühapäev oli kõige parem päev. Kuigi ükski horoskoop seda kuulutada ei osanud.

Bill Young & Dancers näitas oma viimase kahe aasta töid. Kõigi koreograafia **Bill Young**ilt ja muusika **Mio Morales**elt, kes töötab koos selle trupiga juba pikka aega. Üheksa aastat. Ilmselt nad meeldivad üksteisele.

Ja ilmselt on see ka hea variant vaatajale, sest helilooja ja koreograafi koostöö loob pinna. Kas just terviklikuks tulemuks, kuid midagi sinnapoole küll. Mille puhul koreograaf

saab heli tantsu kasuks painutada. Kui tarvis.

Mio Morales tantsumuusika ongi eelkõige funktsioonipärane. Vaevalt, et ta kodus või autos CD pealt kuulates mingit muljet jätkaks. Kuidagi meelde jääks, eriliselt meeldiks või mitte.

Ta on taust, kusjuures just sedajagu paika krutitud, et ei nõua endale isiklikku tähelepanu. Laseb rahulikult tantsu vaadata. Nagu supermarketi-muusika lubab segamatult riulite vahel pakendeid uurida. Ning nagu enamik filmimuusikast, mis võtab küll ära vaikuse, kuid ei anna sinna midagi olulist asemele.

Bill Youngi tööd on ühtpidi ameerikalikud, njuujolikud, 1995ndal loodud töö «3-m» isegi getolik. Teiselt poolt näib Bill Young kinnitavat väidet, et ameerika nüüdistants on muutumas üha euroopalikumaks. Muidugi ka vastupidi.

Emotsioonitu

Bill Youngi puhul ei kohta me ilusat tüüpilist ameerika modernit, kus kõik on eelkõige väga-väga tehniline ning seejärel silmale hea rahulik vaadata. Pigem on ta veidi rabelev, kohati lõpetamata ning mis peamine – emotsioonitu. See pole enam see maailm, mida ilu päästa võiks.

Emotsiooni ei paku Bill Young tõesti sendi jagugi. Te-

ma töödes pole võtmemeelolu. Midagi ei ülendata ega alandata, sihilikult ei tehta nalja (kuigi kohati on nagu naljakas küll) ega olda tõsised. See on olemise pinnakiht, mida mööda liigub tema koreograafia. Misläbi tõusebki vastuolu. See on ju meelelahutus, mida ta teeb. Samas kuidagi otseselt meelt lahutamata, lõbustamata ja massimeedias üleshaibitud probleemideta tegelemata.

Ta ei näita, et miski (ahistamine, agressiivsus, vihametsade hävitamine, kodutud loomad) oleks halb ning samas ei upita ta ka ühtki väärtust (armastus, looduskaitse, vietnamlaste lapsendamine). Mis on ju meelelahutuse osa. Terminal on sellest ükskõik. Õnneks.

Meelelahutus Bill Youngi moodi ongi tants ise. Ideoloogiliste (loe: massimeelelahutuslike) lisanditeta. «Sudden Skin» on ju puhas *action*. Pööraselt kiired tõsted ja liikumise dünaamika meenutavad *action*filmide võitlusstseenide koreograafiat. Ainult Bill Youngil pole abiks kümmet kaamerat ja tosinat duublit.

Vaadates seda Von Krahli väiksel lavapinnal käivat pöörast ja kohati silmanähtavalt ohtlikku *action*it, võib hakata uskuma, et Hollywood on vist ikka päriselt ka olemas.

Niisiis. Võib öelda nagu ikka – *ja mu meel sai lahutatud*. Võibolla mitte määral ja moodsus, mida eeldused lubanuks, kuid rohkem, kui meelelahutuse tantsustandard seda võimaldanuks. Võibolla siiski oli kuskil horoskoobis kirjas, et on soodne päev meelelahutuseks...

ESTA TATRIK

n. Meelelahutus

Bill Youngi koreograafia on veidi rabelev, kohati lõpetamata ja mis peamine – emotsioonitu.